

ното съ сила желание за повръщанieto въ Сърбия династията на Милоша Обреновича.

Въ това врѣме, когато азъ бѣхъ учитель въ Русе, живѣеха тукъ тѣзи 8 души заточеници, съ които бѣхъ добръ запознатъ още отъ приготвлението на Бѣлградчишкото възстание. Азъ бѣхъ почти сѣкий день въ съобщение съ тѣхъ, а особено съ главния между тѣхъ Г-нъ Раевича, който слѣдъ малко стана министръ на вѣнкашкитѣ дѣла въ Сърбия, когато възвърнаха на прѣстола Милоша Обреновича. При това чакаше се катадневно свалянieto на Александра Карагеогиевича. Въ мене се бѣше тоже подновила идеята за възврѣщането ми въ Сърбия, да свърша въ вишето тамъ училище правото.

Прѣзъ тази сѣща есенъ сръбскитѣ голѣмци и видни политически мѣже въ Сърбия заедно съ народа настояха, да се свика една народна скупщина въ Бѣлградъ въ деньтъ на Св. Андрей (30 Ноември). Народната скупщина се свика. Прѣдставителитѣ на тази скупщина имаха почти сички една тайна идея, да окривятъ и свалятъ Карагеогиевича отъ прѣстола, и да повърнатъ *Обреновци* на сръбскій тронъ. Това и стана. Скупщината въ засѣданието си отъ 10 Декемврий 1858 година взе едно рѣшение едногласно, да се призове Князь Александръ писмено, да напустне престола и да предаде своята власть на Народната Скупщина, като въ сѣщо врѣме подпише абдикацията си, която бѣше приключена къмъ сѣщото писмо на скупщината.

Александръ Карагеогиевичъ невѣзприе да направи това, но сѣщата нощъ между 10 и 11 Дек. прибѣгна въ турската бѣлградска крѣпость. Тогава скупщината въ засѣданието си отъ 11 дек. го изхвърли отъ княжеското достойнство, и съ едногласно рѣшение въстанови на сръбскій прѣстолъ Милоша Обреновича съ наслѣдствени права.

Слѣдъ това скупщината избра едно приврѣменно правителство отъ три члена, да управлява Сърбия до идването на Милоша Обреновича. При-